

Щелерова морска крава

проблем – просто започват да ядат. Котковите, от друга страна, по-често дебнат и нападат от засада. В момента на атаката жертвата им не е изтощена и е способна да се защитава и да избяга. Затова бързото смъртоносно пробождане или сигурното улавяне са от решаващо значение, а дългите проникващи кучешки зъби отговарят и на двете изисквания. Сред съвременните котки най-близко до „сабите“ на смилодона се доближава димчатият леопард (*Neofelis nebulosa*). Той прекарва голяма част от времето си по дърветата и се спуска върху плячката си отгоре. Дългите, остри като кинжали зъби са особено подходящи за поваляне на животно, изненадано при нападение отгоре, което не е „разгорещено от преследването“[16] и е напълно запазило силите си.

Димчат леопард

Ако насочим вниманието си към други части от черепа на смилодона, забелязваме, че очните кухини са насочени напред, което показва бинокулярно зрение – полезно при нападение отгоре, но неподходящо забелязване на опасност, която дебне отзад. Саблезъбите не са имали нужда да следят какво се случва зад гърба им. Тревопасните животни, чиито предци са оцелели именно защото са забелязвали потенциалните си нападатели, обикновено имат очи, насочени встрани, което им осигурява почти 360° зрително поле, приспособено да забелязва хищници, дебнещи от всяка посока.

А сега си представете, че ви е предоставен черепът от изображението. Той очевидно е много различен. Очите са насочени встрани, сякаш постоянно оглеждат за опасност наоколо, без да се интересуват особено от онова отпред. Вероятно става дума

Pliohippus

Тамандуа

Гигантски мравояд

Панголин (люспеник)

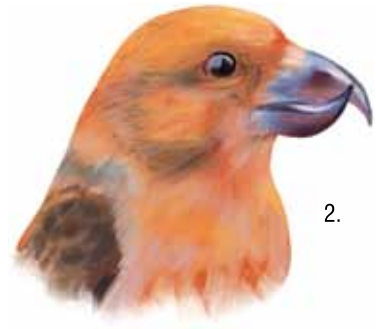
Броненосец

Ехидна

1.

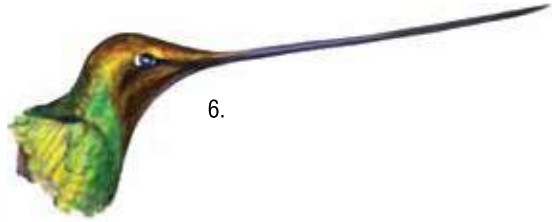
2.

3.

4

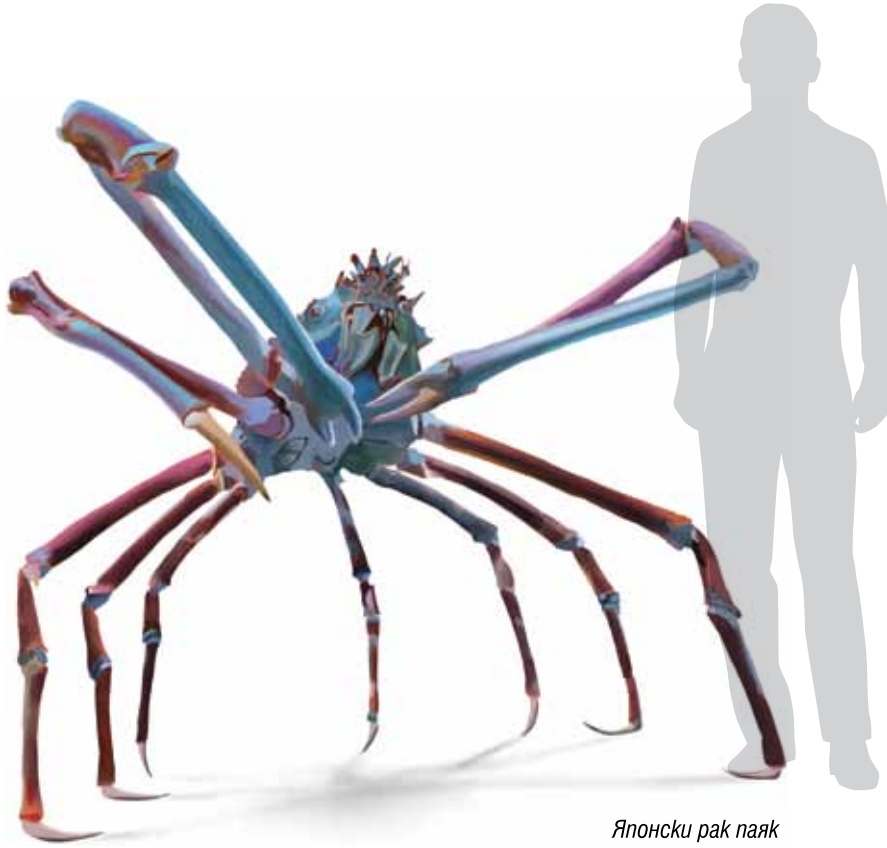

6.

5.

1. *Ара*
2. *Кръсточовка*
3. *Лопатарка*
4. *Орел*
5. *Черен скимър (водорез)*
6. *Колибри*

Японски рак паяк

Раците могат да се разглеждат като омари със скъсена опашка (корем), подвита под основната част на тялото, така че да не се вижда, освен ако животното не бъде обърнато. Коремът на рака донякъде напомня опашната кост при човека и човекоподобните маймуни – и в двата случая става дума за няколко сегмента от прародителска опашка, силно редуцирани и доближени. Ракът отшелник всъщност не е истински рак, а принадлежи към отделна група (*Anomura*) в рамките на ракообразните. При него коремът не е подвит под тялото, както при истинските раци, а е мек и извит настрани, за да се вмести в изоставените черупки на мекотели, които ракът обитава. Процесът, по който той избира тези черупки и се конкурира с другите за предпочитаните черупки, е сам по себе си изключително интересен. Но това е друга тема. В тази глава той служи като още една илюстрация на удивителното разнообразие при ракообразните.

Ларвите на ракообразните разкриват това разнообразие толкова впечатляващо, колкото и възрастните форми. И все пак основната влакова схема остава ясно разпознаваема. Може би още по-ярко, отколкото при възрастните, тук изглежда сякаш естественият отбор е дърпал, притискал, моделирал или деформирал различните сегменти на тялото без никакви задръжки. Различните видове